

(อม.๓๓)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { อัยการสูงสุด โจทก์
นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการ
นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ซึ่งรวมถึงกำกับโดยทั่วไป
ซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวง
หรือทบวง บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง
กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไป
ดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติราชการในสำนัก
นายกรัฐมนตรี จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็น
ผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีอำนาจกำกับดูแลกิจการทั่วไปในหน่วยงานของรัฐทุกหน่วย ทั้งใน

ส่วนของการปฏิบัติราชการในการกำกับดูแลโดยตรง และมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี แต่ยังคงมีหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ จำเลยในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหารจึงมีอำนาจกำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ อีกทั้งกำกับดูแลและบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี แทน ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า “พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติมากกว่าปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพราะเป็นผู้มีความสุขและเชี่ยวชาญในเรื่องของการวางแผน แต่ไม่เชี่ยวชาญในเรื่องของการปราบปราม ทั้งนี้เรื่องดังกล่าวได้พูดคุยกับพลตำรวจเอกวิเชียรด้วยตนเองแล้ว ส่วนนายถวิล เปี่ยมศรี ยังไม่ทราบว่าจะให้

ในตำแหน่งใด แต่หากตนเป็นนายถวิลก็คงจะขอย้ายตัวเอง เพราะที่ผ่านมามีทำหน้าที่เป็นเลขาธิการ ศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) รัฐบาลคงไม่ต้องการให้อยู่” “จะเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็น ผบ.ตร. คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้าย พลตำรวจเอกวิเชียรไปเป็นเลขาธิการ สมช. ซึ่งจะโยกนายถวิลไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ...คุยกับ นายกฯแล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่” “...พลตำรวจเอกวิเชียรได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจจะไปเป็น เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งจะเสนอชื่อในการประชุมคณะรัฐมนตรีวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ส่วนนายถวิลอาจจะย้ายไปเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำหรือตำแหน่งอื่น...” “...นายถวิลเป็นเลขาธิการ สมช. ที่ทำงานในคณะรัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน จึงเป็นไปได้ที่จะมานั่งทำงานกับรัฐบาลชุดนี้...” และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์อีกว่า “การปรับนายถวิลออกจากตำแหน่งเลขาธิการ สมช. เพื่อปรับเปลี่ยนให้ พลตำรวจเอกวิเชียรมาอยู่ในตำแหน่งนี้ เพื่อเอาพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ มาปราบปรามยาเสพติดและปราบอาชญากรรมคู่กับพลตำรวจเอกภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไม่ได้มีข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ส่วนการให้ความเป็นธรรมกับนายถวิลนั้น ขึ้นอยู่กับนายกรัฐมนตรี จะพิจารณา เพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรีเสนอ ก็เสนอตามขั้นตอน ...” ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุวัณณิข เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) แจ้งว่าเห็นควรให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอน นายถวิล และดำเนินการทาบตามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) กับจัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔

ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) แจ้งว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจากนางสาวกฤษณา ยังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าวของนายบัณฑิต วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของนายบัณฑิต แล้วนางสาวกฤษณามีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อขอให้นำเรื่องการโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ โดยแจ้งว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อถึงวันดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้นายถวิลมาจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำตามที่จำเลย ร้อยตำรวจเอกเฉลิม พลตำรวจเอกโกวิท และนางสาวกฤษณา ได้เข้าร่วมประชุมและลงมติอนุมัติ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อให้มีคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี แล้วนายบัณฑิตมีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้นายถวิลอยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี

เกี่ยวกับงานด้านความมั่นคงของประเทศในการอำนวยความสะดวกและประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการและเสนอแนะและจัดทำนโยบาย อำนาจการ พัฒนา ประสานการ จัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรอง การต่อต้านการข่าวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนานโยบายอำนาจการข่าวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติราชการด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพັນจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ถัดมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ และได้มี

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพจน์จากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของ จำเลยให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ จำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติ เห็นชอบตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ พจน์จากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมานายถวิลเข้าร้องทุกข์ ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเห็นว่าคำร้องทุกข์ ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์ นายถวิลจึงฟ้องจำเลยและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมต่อ ศาลปกครองกลาง ต่อมาวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีคำสั่ง โอนนายถวิลเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เนื่องจากเหตุผลในการมีคำสั่งมิได้เป็นไปตามที่จำเลยอ้าง ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้อ้างเหตุผลว่านายถวิลปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่องหรือไม่ สอนนโยบายของรัฐบาล ซึ่งจะถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความ เหมาะสม ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ให้จำเลยพ้นจาก ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัว สรุปได้ว่าจำเลยดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิล

พ้นจากตำแหน่ง เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเดียวกันและมีความเชื่อมโยงกันกับการบรรจุแต่งตั้ง
 พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันแสดงให้เห็นถึง
 การมีผลประโยชน์ทับซ้อนและมีวาระซ่อนเร้น โดยจำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรี
 เข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมี
 ตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ การกระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการแต่งตั้ง
 โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตาม
 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยง
 กับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้ไปดำรง
 ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรง
 ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย
 หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง
 อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘
 ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ เครือญาติของ
 จำเลย เนื่องจากพลตำรวจเอกวิเชียรมีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ หากยัง
 ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์มีกำหนดเกษียณอายุราชการ
 ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ (ที่ถูก ๒๕๕๕) ย่อมไม่มีโอกาสดำรงตำแหน่งดังกล่าว อันเป็นความผิด
 ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่ง
 ผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้น

การปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

ศาลมีคำสั่งประทับรับฟ้องไว้พิจารณากรณีไม่ปรากฏจำเลยต่อหน้าศาลตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว จำเลยไม่มาศาล ศาลออกหมายจับแล้ว ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย แต่จำเลยตั้งทนายความมาดำเนินการแทน ตามมาตรา ๒๘ จำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ ตามมาตรา ๓๓ วรรคสาม

พิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความรับกันและไม่ได้แย้งกันฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ

ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๑๙๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทนตามเอกสารหมายเลข จ.๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักดิ์ เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีบันทึกข้อความ ถัดมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันอาทิตย์) ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิล มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการทบทวนขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ ๑๒๐๒ กับมีบันทึกข้อความ ถัดมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ซึ่งนางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามเห็นชอบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณามีหนังสือ ถัดมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้นำเรื่องการรับโอนข้าราชการดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๕ และแจ้ง

ด้วยว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ ในวันเดียวกัน นายบัณฑิตมีบันทึกรายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิลให้นายกรัฐมนตรีทราบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข จ.๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกเสนอจำเลยเพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๘ จำเลยจึงลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๑ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบตามหนังสือเอกสารหมายเลข จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีความสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ให้ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้นายถวิลดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ

ตามเอกสารหมายเลข จ.๖๘ ในวันเดียวกันพลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือถึงพลตำรวจเอกโกวิท แจ้งว่า สมครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิท และร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะ นายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการ สภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข จ.๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพลตำรวจเอก วิเชียรดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๗ มีผลทำให้ตำแหน่ง ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธาน กรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นพี่ชายของอดีตรองนายกรัฐมนตรีให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๙๗ ต่อมาได้มีประกาศสำนัก นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัย ร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยสรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่าง ๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจ นายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์

ในการบริหาร ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ ต่อมาวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการ พิจารณาระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยืนฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ เอกสารหมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวและให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ เอกสารหมายเลข จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบูลย์ นิตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำ

การอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลง เฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) โดยอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่ง การเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของ พรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจาก ตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วย รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ อันมีผล ทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญเอกสารหมายเลข จ.๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลเป็น ความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังโจทก์ ต่อมาโจทก์และ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลย เป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยให้การ ต่อสู้ว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดนั้น เห็นว่า การดำเนินคดีในระบบไต่สวน เป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องตรวจคำฟ้องว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ก่อนที่จะมีคำสั่งให้ประทับฟ้อง และเมื่อจำเลยได้รับสำเนาคำฟ้องแล้ว หากจำเลยไม่เข้าใจข้อหาแห่ง คำฟ้องอย่างไรก็ชอบที่จะแถลงเพื่อให้ศาลสั่งให้โจทก์ชี้แจงข้อหาที่นั้นหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดแห่ง คำฟ้องจนจำเลยเข้าใจได้ดี แต่จำเลยมิได้ดำเนินการดังกล่าว ประกอบกับฟ้องโจทก์บรรยายถึงการ

กระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการโยกย้ายให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงเป็นการแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือให้พ้นจากตำแหน่ง และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ อันเป็นการบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายในบรรดาที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ดังจะเห็นได้จากที่จำเลยสามารถให้การปฏิเสธต่อผู้คดีมีรายละเอียดชัดเจนครบถ้วนแล้ว ฟ้องโจทก์จึงขอด้วยกฎหมายข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ในประเด็นแรกที่ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนปรากฏว่ามูลกรณีคดีนี้เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ แล้วนั้น องค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่า แม้มูลกรณีคดีนี้จะเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ แล้วก็ตาม แต่คดีของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว คงพิจารณาวินิจฉัยแต่เพียงว่า ผู้ถูกร้อง (จำเลยคดีนี้) ใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง

ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมืองในเรื่องการบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ ข้าราชการการเมือง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) อันมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๒๖๘ หรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นพิจารณาวินิจฉัยถึงความรับผิด ทางอาญาของบุคคลใด และผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวคงผูกพันศาลนี้ให้รับฟังได้ เพียงว่า ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยได้สิ้นสุดลงแล้ว ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดี หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ก็มีประเด็นเพียงว่า คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ที่สั่งให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศ สำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่สั่งให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการ สภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นพิจารณาวินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญา ของบุคคลใด ปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาตามฟ้องคดีนี้หรือไม่ จึงเป็นคนละประเด็น กับที่ศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัย และยังไม่มีศาลใดวินิจฉัยมาก่อน จึงอยู่ใน อำนาจศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่จะวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ ประกอบ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ การที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับความรับผิดทางอาญาของจำเลยในคดีนี้ นอกจาก พิจารณาจากการกระทำของจำเลยแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๕๙ และเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริตอันเป็นองค์ประกอบความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ ด้วยโดยศาลต้องไต่สวนพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายและศาลอาจเรียกพยานมาไต่สวนเองเพื่อค้นหาความจริงและใช้ดุลพินิจวินิจฉัยพยานหลักฐานทั้งปวง โดยจะไม่พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม โดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ...” ดังนั้น หากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยจึงจะลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ กรณีจึงไม่อาจนำเอาข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวมาผูกพันให้ศาลนี้ต้องรับฟังตาม คงรับฟังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานส่วนหนึ่ง ในส่วนประเด็นว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ องค์กรและผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า การกระทำความผิดตามฟ้อง นอกจากเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการปฏิบัติหน้าที่ต้องมีเจตนาในการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบแล้ว เจ้าพนักงานผู้นั้นยังต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือต้องมีเจตนาปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ซึ่งเจตนาพิเศษนี้ต้องมีอยู่ในขณะกระทำความผิด สำหรับปัญหาว่าจำเลย

มีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งในกรณีนี้คือเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิล เปลี่ยนศรี หรือไม่นั้น พยานหลักฐานจากการไต่สวนได้ความจากนายบัณฑิต สุวัณณิขเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานโจทก์เบิกความว่า ก่อนวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ จำเลยโทรศัพท์มาสั่งการให้พยานทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี แต่นายบัณฑิตได้เบิกความถึงที่มาหรือมูลเหตุจูงใจที่ทำให้จำเลยสั่งการ ซึ่งการสั่งการดังกล่าวจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีย่อมมีอำนาจที่จะกระทำได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ อันรวมถึงกำกับโดยทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ และข้อเท็จจริงยังได้ความจากนายบัณฑิตอีกว่า สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีตำแหน่งลอยประมาณ ๗ ถึง ๘ ตำแหน่ง ที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) อนุมัติเป็นกรณีพิเศษสำหรับแก้ไขปัญหาการบริหารราชการแผ่นดินในกรณีที่ไม่สามารถจะโยกย้ายไปลงตำแหน่งอื่นได้ เพราะบางครั้งตำแหน่งระดับสูงไม่ว่างให้สับเปลี่ยนคนได้ อันแสดงให้เห็นว่าการโยกย้ายให้มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็นเรื่องที่มีเหตุผลพิเศษเฉพาะกรณีจนถึงกับมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดตำแหน่งไว้รองรับล่วงหน้า ซึ่งในทางปฏิบัติที่ผ่านมาได้มีการพิจารณาโยกย้ายแตกต่างจากกรณีข้าราชการอื่นทั่วไป ประกอบกับจำเลยมิได้มีสาเหตุขัดแย้งอันใดกับนายถวิลเป็นการส่วนตัวมาก่อน อันจะเป็นมูลเหตุจูงใจให้จำเลยประสงค์ที่จะกลั่นแกล้งนายถวิลแต่อย่างใด จำเลยคงอ้างเหตุผลว่า รัฐบาลก่อนได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง โดยจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) โดยมีนายถวิลเป็นกรรมการ

และเลขานุการ ซึ่งจำเลยอ้างว่านำไปสู่เหตุการณ์ความรุนแรงยิ่งขึ้น ส่งผลให้ประชาชนบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก รัฐบาลภายใต้การนำของจำเลยจึงต้องการเปลี่ยนตัวบุคคลที่ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ แสดงว่ากรณีมีเหตุที่จะโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีอยู่ก่อนแล้วโดยไม่ได้มีข้อคำนึงถึงว่าพลตำรวจเอกวิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี จะยินยอมย้ายจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติหรือไม่ ทั้งพลโทภราดร พัฒนถาบุตร อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติพยานจำเลยก็เบิกความว่า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล โดยเหตุผลของความต้องการผู้ได้รับความไว้วางใจสูงสุดก็มีความชอบธรรมที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติได้ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ แต่เพื่อให้เกียรติผู้ดำรงตำแหน่งคนเดิมก็จะใช้เหตุผลว่าเพื่อความเหมาะสม เรื่องความไว้วางใจนี้ข้าราชการที่ทำงานด้านความมั่นคงเข้าใจกันและยอมรับการโยกย้ายด้วยความเต็มใจ ทั้งยังได้ความจากพลตำรวจเอกโกวิทว่า ก่อนที่นายถวิลจะมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มีพลโทสุรพล เพื่อนอัยกา ดำรงตำแหน่งดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเข้าสู่สมัยนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี ก็มีการโอนย้ายพลโทสุรพลจากต้นสังกัดเดิมมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำเอกเช่นเดียวกับกรณีของนายถวิล ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ หน้า ๑๑๙๐ เห็นได้ว่าการใช้ดุลพินิจของจำเลยในการโยกย้ายนายถวิลจึงเป็นไปตามแนวทางที่เคยปฏิบัติกันมาแต่เดิม แม้จะไม่มี การอ้างเหตุผลในการโยกย้ายว่าได้ปฏิบัติงานโดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาลก็ตาม ข้อเท็จจริงตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วยังไม่อาจฟังได้ว่าจำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิล ส่วนปัญหาว่าจำเลยปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ซึ่งโจทก์ฟ้องอ้างว่าจำเลยต้องการให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์

รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ญาติของจำเลยขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาตินั้น การที่จะรับฟังข้อเท็จจริงว่าขั้นตอนกระบวนการขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นส่วนหนึ่งและมีความเชื่อมโยงกับการขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติอยู่ เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน อันจะทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง แล้วจะได้แต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาตินั้น ทางไต่สวนไม่ปรากฏว่ามีประจักษ์พยานรู้เห็นมาเบิกความยืนยัน กรณีจำเป็นต้องพิจารณาจากพยานแวดล้อมที่ปรากฏในการไต่สวน ซึ่งจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งในส่วนการกระทำและเจตนาของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนประกอบกัน สำหรับการโอนนายถวิลอาจทำได้เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นแล้ว และทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งในขั้นตอนนี้พลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี พยานจำเลย ในฐานะผู้กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ในขณะนั้น เบิกความว่า เมื่อสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีหนังสือขอความเห็นชอบในการรับโอนนายถวิล พยานเห็นชอบโดยจำเลยมิได้มีการก้าวก่ายแทรกแซงสั่งการ ส่วนนางสาวกฤษณาพยานจำเลยซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดในขณะนั้น ก็เบิกความว่า อำนาจในการสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นตำแหน่งประจำในหน่วยงานระดับกรม เป็นอำนาจของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่พยานจะไม่เห็นชอบต่อข้อเสนอของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานจึงลงนามให้ความเห็นชอบยินยอมให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีทาบทามไป

ยังผู้บังคับบัญชาเจ้าของสังกัดของนายถวิล จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่าพลตำรวจเอกโกวิทและนางสาวกฤษณาต่างพิจารณาให้ความเห็นชอบด้วยตนเองโดยลำพัง พยานหลักฐานจากการไต่สวนจึงไม่อาจบ่งชี้อย่างชัดแจ้งว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการโยกย้ายได้มีการคบคิดวางแผนกันล่วงหน้าในลักษณะแบ่งหน้าที่กันทำกับจำเลยมาตั้งแต่แรก ทั้งหากจำเลยมีเจตนาเตรียมการให้รับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน เพื่อที่จะให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลงแล้ว การดำเนินการก็น่าจะต้องมีการแจ้งหรือทาบถามพลตำรวจเอกวิเชียรให้ยินยอมที่จะมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเสียก่อน แต่ขณะที่นายบัณฑิตุรจัดทำบันทึกขอรับโอนนายถวิลเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ นั้น ไม่มีพยานปากใดยืนยันว่าจำเลยสั่งการหรือมอบหมายผู้ใดทาบถามพลตำรวจเอกวิเชียรผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้มาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงกลับได้ความจากพลตำรวจเอกวิเชียรพยานโจทก์เบิกความว่า หลังจากคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้นายถวิลไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ พลตำรวจเอกโกวิทได้โทรศัพท์มาทาบถามว่าตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติกำลังจะว่างลง พยานจึงตัดสินใจที่จะไปดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมาย จ.๑๖๑ อันเป็นการยินยอมภายหลังจากที่โยกย้ายนายถวิลไปแล้วนานถึง ๒๒ วัน ซึ่งหากมีการสมคบคิดอันเป็นส่วนหนึ่งและมีความเชื่อมโยงกันก็ไม่น่าจะต้องปล่อยเวลาให้ล่วงเลยนานถึงเพียงนี้ ยิ่งกว่านั้นขณะที่

จำเลยสั่งการให้โอนนายถวิลก็ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าจำเลยทราบว่าจะต่อมาภายหลังพลตำรวจเอกวิเชียร จะสมัครใจย้ายหรือไม่ หรือจะย้ายไปดำรงตำแหน่งใด เมื่อใด ย่อมรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยสั่งการให้รับโอน นายถวิลโดยมีเจตนาเพื่อจะให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง และก็ไม่อาจฟังได้ว่าการสมัครใจย้ายของพลตำรวจเอกวิเชียรเป็นผลโดยตรงจากการโยกย้ายนายถวิลอีกด้วย นอกจากนี้ แม้นายบัณฑูร เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จะมีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ แต่ความจริงนางสาวกฤษณายังมิได้ให้ความเห็นชอบ อันเป็นการแจ้ง ข้อความที่ไม่ถูกต้องหรือมีลักษณะเป็นการปกปิดความจริงที่ควรแจ้งให้อีกฝ่ายทราบเพื่อพิจารณา ยินยอมให้โอน และยังมีการแก้ไขวันที่ทำเอกสารจากวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยรู้เห็นเกี่ยวข้องกับข้อความในเอกสารฉบับดังกล่าวด้วย ส่วนการ ดำเนินการในการขอรับโอน ขอรับความเห็นชอบ และเสนอคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติตามที่สำนัก เลขาธิการนายกรัฐมนตรีเสนอ รวมทั้งการที่จำเลยได้มีคำสั่งให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนัก นายกรัฐมนตรีใช้เวลาเพียง ๔ วัน นั้น ก็ได้รับความจากนายบัณฑูร และนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เบิกความว่า การเสนอแต่งตั้ง โยกย้ายเป็นเรื่องที่ต้องเร่งรัดให้ทันต่อการเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นบ่อย พยานโจทก์ทั้งสองปากนี้เบิกความตรงไปตรงมา ไม่มีพฤติการณ์ส่อให้เห็นว่าเป็นการเบิกความเพื่อ ช่วยเหลือจำเลย คำเบิกความในส่วนนี้จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ ประกอบกับผู้แจ้งว่าการรับโอน

นายถวิลเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนจึงขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรีคือนางสาวกฤษณา จำเลยเพียงแต่อนุมัติตามที่ได้นำเสนอมาเท่านั้น ดังนั้น การเร่งรีบดำเนินการดังกล่าวจึงไม่ถือเป็นข้อพิรุณ ของจำเลย นอกจากนี้แล้วข้อเท็จจริงคงได้ความว่าจำเลยมีส่วนในการดำเนินการโยกย้ายนายถวิล ให้พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยจำเลยเป็นผู้อนุมัติให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอ ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่ออนุมัติในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ทั้งจำเลยได้ร่วมประชุมคณะรัฐมนตรีและร่วม ลงมติอนุมัติให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีแล้ว จำเลยก็ออกคำสั่ง สำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนัก นายกรัฐมนตรี ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นกระบวนการและขั้นตอนของกฎหมายในการโอนย้าย ข้าราชการระดับสูง การกระทำของจำเลยในส่วนนี้จึงย่อมไม่อาจนำมารับฟังว่าจำเลยมีเจตนาทุจริต เพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเปริยวพันธ์ ส่วนเรื่องที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี ในขณะที่ให้สัมภาษณ์ในเชิงกดดันพลตำรวจเอกวิเชียรดังกล่าว เมื่อร้อยตำรวจเอกเฉลิมมิใช่รัฐมนตรี เจ้าสังกัดที่มีอำนาจในการให้ความเห็นชอบและยินยอมในการโอนและรับโอนนายถวิลหรือ พลตำรวจเอกวิเชียร กรณีจึงเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของร้อยตำรวจเอกเฉลิม ทั้งไม่มี พยานแวดล้อมกรณีหรือพยานอื่นใดที่มีน้ำหนักมาประกอบ พยานหลักฐานจากการไต่สวนไม่มีน้ำหนัก มั่นคงเพียงพอให้เชื่อได้ว่า จำเลยกระทำโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเปริยวพันธ์ จากเหตุผลที่วินิจฉัยแล้ว เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยมีเจตนาพิเศษในการกระทำความผิดเพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใด

ในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามฟ้อง เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้ว ปัญหาข้ออื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่อาจทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษายกฟ้อง.

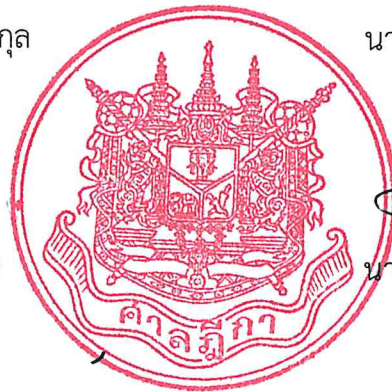
นายชัยเจริญ คุชฎีพร

นายอำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล

นายสาคร ตั้งวรรณวิบูลย์

นายเกษิตศ มงคลศิริภัทรา

นายธนิศ รัตนะผล

นายภพพิสิษฐ สุขะพิสิษฐ์

นายภัทรศักดิ์ วรรณแสง

นายอุดม วัตตธรรม

นายสมเกียรติ ตั้งสกุล

